

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Fyziologický ústav AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Vídeňská 1083, Praha 4, zast. Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, proti „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 26. 7. 2013, č. j. MSMT-30728/2013-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2013, č. j. 10 A 204/2013-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného sdělení žalovaného odpovídajícího na jím podanou „[s]tížnost na rozhodnutí o námitkách vůči krácení částky v žádosti o platbu“ (označenou současně jako „námitka ve II. instanci“); žalobce považoval uvedené sdělení za opatření o zastavení výplaty části dotace dle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), přičemž napadený akt žalovaného označil za rozhodnutí. Městský soud stěžovaným usnesením žalobu s poukazem na zákonnou výluku soudního přezkumu opatření dle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel odmítl.

[2] Žalobce (dále též jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že ačkoli mu rozhodnutím žalovaného vznikl nárok na poskytnutí dotace, k jejímu následnému neproplacení postačuje pouhá domněnka poskytovatele o porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Postup poskytovatele je proto při proplácení dotace založen zcela na libovůli, přičemž může *„nastat situace, kdy žalovaný svým rozhodnutím založí fikci porušení zákona o veřejných zakázkách, která však není zákonem předvídaná, není přezkoumatelná a je tak v rozporu se základními zásadami právního státu, jako je zásada rovného přístupu, legitimního očekávání, principu právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci a je tedy v rozporu s ústavním pořádkem.“* Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud *„předložil věc Ústavnímu soudu k posouzení“*, čímž při odkazu na čl. 95 odst. 2 Ústavy a na § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále povětšinou jen „s. ř. s.“), zjevně mínil podání návrhu na zrušení § 14a odst. 4 rozpočtových pravidel. Ve věci samé navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Sled úkonů žalobce, žalovaného a městského soudu před podáním kasační stížnosti

[4] Z obsahu spisu městského soudu, jeho příloh a z kasační stížnosti samotné lze popsat průběh dosavadních vztahů mezi stěžovatelem a žalovaným následovně.

[5] Rozhodnutím žalovaného č. j. 15448/2011-463 byla žalobci na základě § 14 rozpočtových pravidel poskytnuta dotace na úhradu výdajů souvisejících s realizací projektu *„Centrum Biomedicínského Výzkumu (CBV)“* v celkové maximální výši 44 498 273,60 Kč. Součástí rozhodnutí byla kromě obecného vymezení dotace (část I) podrobná specifikace povinností příjemce dotace (část II), určení platebních podmínek (část III) a stanovení sankcí a odvodů (část IV). V naposledy uvedené části je mimo jiné výslovně uvedeno, že *„[p]okud poskytovatel nebo jiná osoba oprávněná ke kontrole dle tohoto Rozhodnutí zjistí, že příjemce dotace nesplnil nebo neplní některou z podmínek uvedených v tomto rozhodnutí, je poskytovatel oprávněn pozastavit proplácení prostředků dotace.“* Z rozhodnutí je patrný i způsob postupného proplácení dotace na podkladě monitorovacích zpráv předkládaných stěžovatelem poskytovateli dotace, tedy žalovanému.

[6] Dne 28. 5. 2013 zaslal žalovaný stěžovateli elektronicky sdělení tohoto znění: *„2. MZ [pozn.: monitorovací zpráva] projektu CZ.1.07/2.3.00/30.0025 Centrum biomedicínského Výzkumu Vám byla schválena. Žádost o platbu bude proplacena ve výši 7 205 556,75 Kč. Nezpůsobilé VŘ [pozn.: výběrové řízení] ve výši 248 612 Kč + nepřímé náklady ve výši 24 861,2 Kč jsou ze Žádosti o platbu vyjmuty. Nezpůsobilé VŘ s názvem Dodávka výpočetní techniky pro projekt OP VK CBV bude nahlášeno na Finanční úřad.“* Již předtím (2. 5. 2013) žalovaný doručil stěžovateli *„1. připomínky k 2. monitorovací zprávě“* avizující, že výdaje na výběrové řízení (VŘ) s názvem *„Dodávka výpočetní techniky pro projekt OP VK CBV [...] budou v rámci ŽoP [pozn. žádosti o platbu] kráceny jako nezpůsobilé.“* Právě o tyto výdaje při sporném krácení dotace šlo.

pokračování

[7] Na toto sdělení reagoval stěžovatel písemným podáním ze dne 31. 5. 2013 označeným jako „*Námitky vůči krácení částky v žádosti o platbu*“, ve kterém z důvodů jím uvedených navrhl, aby bylo rozhodnuto, že se mu jako příjemci proplácení rovněž neproplacené částky 248 612 Kč a 24 861,20 Kč, celkem 273 473,20 Kč.

[8] Žalovaný odpověděl na toto podání dopisem ředitelky odboru CERA ze dne 25. 6. 2013, č. j. 5449/2011-2, v němž bylo oznámeno, že se z důvodů v tomto dopise uvedených námitce nevyhovuje; dopis obsahuje i doporučení podat v případě „*nesouhlasu s tímto vyjádřením [...] námitku ve II. instanci* [...]“.

[9] Takovouto „*námitku ve II. instanci*“ označenou též jako „*Stížnost na rozhodnutí o námitkách vůči krácení částky v žádosti o platbu*“ stěžovatel podal dne 8. 7. 2013. Prostřednictvím zvoleného advokáta zopakoval v ní (a rozvedl) důvody, pro něž měly by mu být proplaceny i výdaje v krácené částce 273 473,20 Kč.

[10] Dopisem ředitelky odboru řízení Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ze dne 24. 7. 2013, č. j. MŠMT-30728/2013-2, nebyly argumenty stěžovatele akceptovány. Právě tento dopis napadl stěžovatel žalobou.

[11] Městský soud – jak je již výše uvedeno – odmítl žalobu jako nepřipustnou pro vyluku vyplývající s § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označené usnesení městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

[13] Klíčovou otázkou pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je, zda žaloba stěžovatele vskutku napadala správní úkon ústavně přípustným způsobem vyloučený ze soudního přezkumu.

[14] Pro přehlednost sluší se přednostně zde citovat relevantní části § 14e rozpočtových pravidel ve znění rozhodném pro posouzení věci:

„(1) Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

(2) V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění. [...]

(4) Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.“

[15] V projednávané věci žalovaný nevyplatil část dotace dle citovaného § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel a informoval o tom stěžovatele dle § 14e odst. 2.

[16] Samotné nevyplacení části dotace není správním úkonem již proto, že se jedná (toliko) o faktické pozastavení platby nemající se správním řízením nic společného (srov. též jasný text § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel). Zákon nazývá tento faktický úkon ne zcela přiléhavě „opatřením“ a ukládá poskytovateli, aby o tomto opatření informoval písemně příjemce dotace. Také tuto informaci nazývá zákon opatřením a také ve vztahu k tomuto aktu vylučuje užití správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), jakož i jeho soudní přezkum.

[17] Nelze přehlédnout, že informační opatření dle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel bylo žalovaným realizováno co do formy vadně. V rozporu se zákonem byl stěžovatel jako příjemce dotace informován o nevyplacení její části nikoli písemně, ale pouhým e-mailovým sdělením. Tato formální vada nemá však pro posouzení věci žádný význam. Vytýkána ostatně nebyla (a relevantně ani vytýkána být nemohla), a to zřetelně pro nulový dopad do poměrů stěžovatele; oč v případě krácení dotace šlo – tedy co bylo důvodem pro nevyplacení její části – bylo pro stěžovatele zjevné nejen z obsahu e-mailové informace, ale i z předchozích písemných připomínek žalovaného a koneckonců i z následujících reakcí na jeho opětovné námitky.

[18] Stěžovateli nepochybně nejde o zjištění, byly-li či nikoli postupy žalovaného formálně bezvadné. Usiluje všemi svými kroky, aby mu byla vyplacena ta část dotace, k jejíž platbě nedošlo, neboť setrvává zastává názor, že ničím neporušil pravidla pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. K tomuto cíli směřovaly všechny námitky, jež uplatnil přímo vůči žalovanému před soudním řízením, jakož i námitky žalobní a kasační. A právě pro naplnění tohoto cíle domáhá se zrušení „rozhodnutí“ žalovaného ze dne 26. 7. 2013, a to případně i cestou předcházejícího zrušení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel nálezem Ústavního soudu.

[19] K tomu nejprve je třeba uvést, že dopis ředitelky odboru řízení Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ze dne 24. 7. 2013, č. j. MŠMT-30728/2013-2, žádným rozhodnutím není, a to ačkoli je stěžovatel za rozhodnutí označil v žalobě (přičemž toto označení převzal do záhlaví svého usnesení i městský soud).

[20] Ustanovení § 65 s. ř. s. definuje správní rozhodnutí jako úkon „*správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.*“ Nejvyšší správní soud k tomu např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS, uvedl, že „*[f]ormální definiční znaky (správního) rozhodnutí definice „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. sice sama o sobě neobsahuje, jsou však přítomny jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu na těch místech dílu prvního části druhé soudního řádu správního, která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného formalizovaného aktu) či vlastností, které nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, mj formální, které*

pokračování

vylučují, že by šlo o akt nicotný).“ Ani při naplnění uvedených formálních znaků však nelze vždy *a priori* uzavřít, že předmětný úkon správního orgánu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Klíčovou je totiž jeho materiální stránka, přičemž aby bylo možné považovat úkon správního orgánu za rozhodnutí v materiálním smyslu, musí mít dopad do právní sféry, resp. veřejných subjektivních práv fyzické či právnické osoby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Afs 10/2006-45, publikovaný pod č. 1047/2007 Sb. NSS, ze dne 14. 12. 2011, č. j. 8 As 38/2011-67, publikovaný pod č. 2598/2012 Sb. NSS, či nález Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 145/09, publikovaný pod č. 35/2012 Sb. ÚS).

[21] Žalobou napadený přípis žalovaného není ničím jiným než odpovědí (stanoviskem) na námitky, které stěžovatel uplatnil vůči předchozímu (obsahově podobnému) dopisu. Nešlo však o námitky, jež by snad měly (mohly mít) charakter opravného prostředku správního procesu, a to ačkoli ze sdělení žalovaného datovaného dnem 25. 6. 2013 se stěžovatel mohl domnívat, i opak (viz zde odst. [8]). Tu však nelze přehlédnout, že onu tzv. „námitku v II. instanci“ sepisoval za stěžovatele advokát, jenž by jako znalec práva měl být v problematice přípustných prostředků nápravy poměrů klienta vzešlých z úkonů žalovaného řádně orientován. Není samosebou možno spatřovat nic mimořádného či nesprávného v tom, že se stěžovatel snažil korespondencí s žalovaným dosáhnout změny názoru žalovaným zastávaného; to však nečinilo z korespondenčních názorů stěžovatele opravné prostředky a z odpovědí, jež mu byly zaslány, správní rozhodnutí ve smyslu definic vytyčených legislativně (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.) judikatorně (srov. zde odst. [20]) i jurisprudenčně (srov. např. Šuránek, P. In Jemelka, L., Podhrázký, P., Vetešník, P., Zavřelová J., Bohadlo, D., Šuránek, P., *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 498-505).

[22] Již z těchto důvodů musela být žaloba proti úkonu žalovaného ze dne 26. 7. 2013 odmítnuta, a to při aplikaci § 70 písm. a) s. ř. s.

[23] Vzhledem k námitkám uplatněným v žalobě i kasační stížnosti, a s přihlédnutím k obsahu stěžovaného usnesení je nutno současně dodat a zdůraznit, že stěžovatelem napadený úkon správního orgánu nebyl ani opatřením dle § 14e odst. 1 či dle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel. Jak je patrné i z přehledu podaného v části II. tohoto rozsudku, byly tímto opatřením ve skutečnosti již postupy realizované žalovaným dne 28. 5. 2013 (zde připomenuté v odst. [6]). Na uvedeném nemohly nic změnit ani následné nesouhlasné reakce stěžovatele.

[24] Důsledně vzato bylo by proto možné všechny námitky stěžovatele soustředěné do výtek proti rozhodnutí, jež rozhodnutím není, ponechat bez jakýchkoliv reakcí, neboť tyto se s podstatou projednávané věci mívají.

[25] Takový postup mohl by však být stěžovatelem pocítován jako příliš přísný a s ohledem na obsah napadeného usnesení městského soudu i překvapivý. Nejvyšší správní soud proto považuje za opodstatněné reagovat alespoň stručně i na ty výhrady, které proti postupu žalovaného (jakož i soudu odmítajícího žalobu) stěžovatel přednesl. To přesto, že z důvodů již vyložených nemohl by Nejvyšší správní soud uplatnit své návrhové právo

dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, a to i kdyby stěžovatelův názor o protiústavnosti § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel sdílel. Je totiž procesně podstatné, že při rozhodování Nejvyššího správního soudu ve stěžovatelově věci není § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel bezprostředně ve hře (srov. § 63 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů). Opačný názor stěžovatele, byť verifikovaný odůvodněním usnesení, jímž byla žaloba odmítnuta, na tom nic nemění. Stěžovatel totiž – jak již bylo shora vysvětleno – nenapadl žalobně opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, ale (až) poslední dopis žalovaného reagující na jeho výhrady adresované žalovanému poté, když již byla opatření dle § 14e odst. 1 a 2 provedena.

[26] O ústavní konformitě citovaného zákonného ustanovení však Nejvyšší správní soud pochybnosti nemá, jak ostatně výslovně vyjádřil již v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 As 132/2013-87.

[27] Referenční ústavní normou pro posouzení ústavnosti § 14e rozpočtových pravidel je čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) zakládající na jedné straně právo fyzických a právnických osob na soudní přezkum rozhodnutí orgánů veřejné správy a současně na straně druhé dovolující zákonodárci z tohoto přezkumu některá rozhodnutí vyloučit; uvedené však s výslovným zákazem výluky přezkumu v případech Listinou předvídaných.

[28] Uvedené formuloval ústavodárce takto: *„Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“*

[29] Zjevnou diskrepanci citovaného článku 36 odst. 2 Listiny předpokládajícího přezkum toliko zákonnosti rozhodnutí orgánů veřejné správy s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) zakládajícího naopak právo na plný soudní přezkum (přezkum věcné správnosti) opakovaně v minulosti již od svého vzniku připomínal Ústavní soud. Jeho judikatura vážící se k čl. 36 odst. 2 Listiny byla završena nálezem ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99, č. 276/2001 Sb., jímž Ústavní soud nesoulad čl. 36 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy odstranil, resp. nutnost jeho odstranění přijetím nového modelu správního soudnictví důrazně avizoval zákonodárci. Reakcí na tento nálezh bylo přijetí soudního řádu správního.

[30] Za současné zákonné (a ústavní) úpravy platí, že pravomoc správních soudů k přezkumu (a to i věcné správnosti) je dle citovaného čl. 36 odst. 2 Listiny založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí orgánu veřejné správy, ledaže by bylo ze soudního přezkumu výslovně vyloučeno zákonem, s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž je kompetenční výluka ústavně zakázána. Právo na soudní přezkum každého zákonnou výlukou nedotčeného rozhodnutí je tak jedním z veřejných subjektivních práv zaručených na ústavní úrovni. Dopadá na něj i příkaz ústavodárce obsažený v č. 4 odst. 4 Listiny, dle něhož při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, přičemž taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (k uvedenému srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2009, č. j. 9 As 28/2009-30).

pokračování

[31] Kompetenční výluky ze soudněsprávního přezkumu musí proto být skutečnými výjimkami z obecné přípustnosti tohoto přezkumu. Takové výjimky mohou opodstatnit jen důvody, které obstojí i z hledisek ústavněprávních (srov. k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, č. 355/2008 Sb., ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, č. 47/2009 Sb., ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 18/07, č. 384/2009 Sb., ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, č. 341/2010 Sb., ale též ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, publikovaný pod č. 155/2008 Sb. ÚS, či ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, č. 234/2012 Sb.).

[32] Pro posouzení ústavnosti § 14e rozpočtových pravidel je ovšem klíčové, že tímto zákonným ustanovením nejsou ze soudního přezkumu vylučována rozhodnutí orgánů veřejné správy nýbrž toliko faktický úkon poskytovatele dotace spočívající v nevyplacení části dotace („opatření“ dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel), resp. v informaci adresované příjemci dotace („opatření“ dle § 14e odst. 2 téhož zákona).

[33] Nelze přitom souhlasit s tvrzením stěžovatele, že mu jako příjemci dotace „vznikl nárok na poskytnutí dotace“ již rozhodnutím z 14. 12. 2011 (srov. zde odst. [5]), a to v plné výši v tomto rozhodnutí uvedené. Je naopak zjevné, že ono rozhodnutí poskytovatele nezakládalo žádný „nárok“ na vyplacení plné částky 44 498 273,60 Kč, ale předpokládalo její možné uvolňování či naopak krácení mimo jiné na základě plnění povinností příjemce, a to dle podmínek v tomto rozhodnutí a jeho přílohách specifikovaných. V projednávaném případě nejde tedy o to, že by poskytovatel dotace dle své libovůle a „na základě pouhé domněnky o porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek“ neproplacením částky 273 473,20 Kč zkrátil nárok stěžovatele, ale o to, že stěžovatel nesplnil dle názoru poskytovatele dotace předpoklady, za nichž by mu mohla být sporná částka proplacena. Opačný názor stěžovatele o „nároku“ na proplacení znamenal by ve svých důsledcích, že by příjemci dotací po rozhodnutí o jejich poskytnutí nemuseli již plnit nic z povinností, jež jsou jim dobře známy, a bez dalšího mohli jen očekávat přísun plateb od poskytovatele. Absurdita takové úvahy je očividná.

[34] Zdá se přitom, že zákonodárce, právě při vědomí nesmyslnosti soudních sporů mezi poskytovateli a příjemci dotací vyvěrajících z názoru o „nároku“ na zaplacení plné dotace bez ohledu na možné porušování pravidel při jejím čerpání (přičemž nelze přehlédnout, že tu jde o spolufinancování z rozpočtu Evropské unie) zakotvil výluky přezkumu opatření dle § 14e odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel v § 14e odst. 4 téhož zákona. Z tohoto pohledu nelze na kompetenční výluce takto stanovené shledat nic nerozumného, natož pak protiústavního. Jediné, co by bylo možné kritizovanému zákonnému ustanovení vytknout, je nadbytečnost, neboť i kdyby v rozpočtových pravidlech obsaženo nebylo, byl by přezkum opatření dle § 14e odst. 1 a 2 tohoto zákona vyloučen podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť tyto úkony správního orgánu (poskytovatele dotace) nejsou rozhodnutími. Takováto nadbytečnost však dle názoru Nejvyššího správního soudu protiústavnost nezakládá.

[35] Nejvyšší správní soud tedy nesdílí přesvědčení stěžovatele, že „Městský soud v Praze měl a má, resp. Nejvyšší správní soud má postupovat dle č. 95 odst. 2 Ústavy, tj. předložit věc Ústavnímu soudu k posouzení.“

[36] Doplnit lze navíc, že ze soudního přezkumu nejsou samozřejmě vyloučena rozhodnutí o odnětí dotace dle § 15 rozpočtových pravidel, stejně jako rozhodnutí o finančních odvodech za porušení rozpočtové kázně dle § 44 a § 44a tohoto zákona.

III.

Závěr a náklady řízení

[37] Pro uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud podanou žalobu správně odmítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil pochybení způsobilého přivodit kasaci stěžovaného usnesení. Rušit napadené usnesení městského soudu jen proto, že městský soud odmítl žalobu při aplikaci § 14e rozpočtových pravidel a nikoliv při aplikaci § 70 písm. a) s. ř. s. by pro poměry stěžovatele bylo bezvýznamné, neboť žaloba by musela být tak jako tak odmítnuta. Na uvedeném nic nemění ani to, že městský soud, vycházející ze stěžovatelovy žaloby, chybně označil napadené sdělení žalovaného za rozhodnutí.

[38] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[39] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, Nejvyšší správní soud jim dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu